

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417214020
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4417214020.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Majetkový Holding, a. s., Bratislava, Prievozská 2/A, IČO: 35 823 364, zastúpený Mgr. Martinom Babčaníkom, advokátom, Miloslavov, Alžbetin Dvor 1348, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. februára 2020 č. k. 13C/111/2017-207 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 13.213,16 eura s 5%-ným úrokom z omeškania ročne od 13. 05. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil zisteným skutkovým stavom a po právnej stránke svoje rozhodnutie oprel o ust. § 27, § 4 ods. 1, § 1, § 3, § 5, § 6 ods. 1, 2, § 9, § 17, § 25 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 07. 2004, ako aj ust. § 31 ods. 4 Exekučného poriadku.

1.2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená vo výške 13.213,16 eura nesprávnym úradným postupom zo strany súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej Okresným úradom Nové Zámky pod č. k. Er 1820/1997 (EX 553/97) tým, že súdny exekútor JUDr. Emil Vančík (a neskôr ani jeho náhradníci) doteraz právoplatne nerozhodli o rozvrhu výťažku dražby uskutočnenej ešte dňa 27. 03. 1998, nakoľko oba rozvrhy, ktoré boli uskutočnené, neboli schválené súdom. Vyzval exekútorov, ako aj ich náhradníkov JUDr. Pelánekovú a JUDr. Kapronczaia k vydaniu výťažku dražby, avšak neúspešne. Tvrdil, že k nesprávnemu úradnému postupu exekútora, ktorým mu bola spôsobená škoda, došlo tým, že súdny exekútor si nesplnil svoju povinnosť a neodovzdal vymožené finančné prostriedky a tieto JUDr. Emil Vančík spotreboval na nezistené účely. Škoda mu vznikla v sume 13.213,16 eura, ktorú mal exekútor oprávnenému z výťažku dražby vyplatiť, pričom nesprávny úradný postup súdneho exekútora je príčinou toho, že jeho náhradník nemohol vykonať nový rozvrh výťažku dražby a uspokojiť oprávneného a za škodu zodpovedá podľa § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. žalovaný, u ktorého si tento nárok uplatnil na predbežné prerokovanie, no však jeho žiadosti nebolo vyhovené.

1.3. Vykonaným dokazovaním z exekučného spisu OS Nové Zámky Er 1820/1997 (EX 553/97) súd zistil, že exekučné konanie bolo začaté dňa 12. 06. 1997 na základe návrhu pôvodného oprávneného

(Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava), keď žalobca ako oprávnený do konania vstúpil postúpením pohľadávky z pôvodného veriteľa dňa 23. 01. 2004 a to proti povinnému E. Y., bytom O., v ktorej exekúcii bol udelený príklep dňa 27. 03. 1998 za najvyššie podanie v sume 523.727 Sk. Rozvrh tohto výťažku bol vykonaný súdnym exekútorom dňa 29. 09. 2005, resp. 18. 01. 2010. Súd uzneseniami Er 1820/1997 z 31. 03. 2006 a Er 1820/1997-271 z 31. 01. 2013 neschválil rozvrhy výťažkov, pričom obe tieto uznesenia sú právoplatné. Ďalšie rozvrhové konanie doposiaľ vykonané nebolo. Žiadosťou zo dňa 30. 11. 2016, adresovanou žalovanému, si žalobca uplatnil náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, avšak žiadosti nebolo vyhovené z dôvodu, že neboli kumulatívne splnené všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu tejto škody.

1.4. Súd pri posudzovaní dôvodnosti žaloby vychádzal zo zákonných ustanovení, ktoré citoval vo svojom rozhodnutí a zisťoval, či sú splnené všetky zákonné podmienky vzniku zodpovednosti. Žalobca sa domáha náhrady skutočnej škody, ktorá podľa jeho tvrdenia vznikla v dôsledku toho, že exekučný súd doteraz nerozhodol o rozvrhu výťažku (ktorým bola suma 18.575,79 eura pozostávajúca z výťažku a jeho úrokov), čím spôsobil žalobcovi škodu v sume 13.213,16 eura, ktorá mala byť podľa výpočtu oprávneného z výťažku dražby vyplatená oprávnenému (po odpočítaní trov exekúcie a DPH z nich).

1.5. V konaní bolo nesporné, že dňa 18. 11. 2018 bol v Obchodnom vestníku 219/2018 zverejnený oznam pod sp. zn. 29OdK 96/2018, ktorým OS Nitra vyhlásil konkurz na majetok dlžníka JUDr. Emila Vančíka, nar. XX. XX. XXXX, bytom I. M. XX.

1.6. Je nesporné, že pôvodný súdny exekútor JUDr. Emil Vančík sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď v rozpore s § 16 a nasl. Exekučného poriadku nevykonal vyúčtovanie daného exekučného konania a na jeho bankovom účte sa nenachádzali ani finančné prostriedky vymožené v predmetnom exekučnom konaní (uvedenú skutočnosť potvrdil nástupca súdneho exekútora JUDr. Jozef Kapronczai listom zo dňa 04. 04. 2017).

1.7. Taktiež je nepochybné, že rozvrh výťažku z dražby súdny exekútor JUDr. Emil Vančík použil pre osobné potreby a nie je preto aký výťažok rozdeľovať, na účte súdneho exekútora (ani pôvodného a ani náhradníka) sa finančné prostriedky z najvyššieho podania nenachádzajú.

1.8. Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že žaloba je, čo do jej základu, v plnom rozsahu dôvodná. Boli totiž splnené všetky zákonné obligatórne predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorými sú: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (s poukazom na skutočnosti uvedené v bode 4. rozsudku) uzavrel, že súdny exekútor JUDr. Emil Vančík sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď v rozpore s § 16 a nasl. Exekučného poriadku nevykonal vyúčtovanie daného exekučného konania a na jeho bankovom účte sa nenachádzali ani finančné prostriedky vymožené v predmetnom exekučnom konaní, žalobcovi nepochybne vznikla škoda spočívajúca v zmenšení sa jeho majetku, ktorý by v prípade správneho úradného postupu súdneho exekútora bol narástol o výťažok z dražby, tak ako je uvedený v bode 31. rozsudku, a taktiež je nesporne preukázané, že medzi vznikom tejto škody a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora je priama príčinná súvislosť, keď je nepochybné, že nebyť skutočnosti, že súdny exekútor výťažok z dražby použil pre vlastnú potrebu, a tak konal v rozpore s úradným postupom, ktorý mu stanovuje Exekučný poriadok, bol by žalovaný v uvedenej exekúcii v danom rozsahu uspokojený z výťažku z dražby 18. 01. 2010.

1.9. Pokiaľ ide o výšku nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, za ktorú podľa vyššie uvedeného zodpovedá žalovaný, je treba uviesť, že prvoinštančný súd sa v tomto smere stotožňuje s výpočtom výšky škody vzniknutej žalobcovi. Zo zápisnice o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti zo dňa 18. 01. 2010 totiž vyplýva, že rozdeľovaná podstata predstavovala celkovo sumu vo výške 18.575 eur, z čoho suma vo výške 17.384 eur predstavovala výťažok získaný uplatnením predkupného práva podielových spoluvlastníkov a suma vo výške 1.191,24 eura predstavovala úrok. Podľa § 1 zákona č. 233/1995 Zb. sa z rozdeľovanej podstaty majú uspokojiť najprv súdne trovy a trovy exekúcie. Súdnymi trovami sú trovy, ktoré sú uvedené v exekučnom titule a vymáhajú sa spolu s istinou. Exekučným titulom boli oprávnenému priznané súdne trovy vo výške 9.968,40 eura (300.308 Sk). Trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. Súdny exekútor JUDr. Emil Vančík si trovy exekúcie vyčíslil na 5.541,53 eura,

z čoho suma vo výške 941,59 eura predstavovala hotové výdavky, suma 3.715,16 eura predstavovala odmenu exekútora a zvyšná časť vo výške 884,78 eura predstavovala DPH. Podľa § 196 zákona č. 233/1995 Zb. platného a účinného ku dňu 18. 01. 2010, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o DPH. Takto potom bol súdny exekútor oprávnený uplatniť si DPH vo výške 19% len na sumu 3.715,16 eura, ktorá predstavovala odmenu exekútora. Na základe vyššie uvedených skutočností, z rozdeľovanej podstaty vo výške 18.575,79 eura mala byť oprávnenému vyplatená suma vo výške 13.213,16 eura (rozdeľovaná podstata 18.575,79 eura - hotové výdavky 941,59 eura - odmena exekútora 3.715,16 eura - DPH z odmeny exekútora 705,88 eura).

1.10. Pokiaľ ide o žalobcom uplatňovaný úrok z omeškania, aj v tejto časti je žaloba dôvodná, nakoľko je zrejmé, že úrok je uplatnený správne vo výške súladnej s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 (súd ho priznal podľa § 517 ods. 2 OZ), žalovaný sa s platením peňažného dlhu nachádza v omeškaní a to odo dňa 13. 05. 2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia oznámenia žalovaného o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, nakoľko uvedeným dňom sa žalovaný do omeškania s plnením peňažného dlhu dostal.

1.11. Prvoinštančný súd konštatoval, že judikatúra, na ktorú žalovaný poukazoval sa v prípade rozhodnutí NS SR 1MCdo/8/2017, 6Cdo/27/2016, 6Cdo/9/2016 a 8Cdo/88/17 netýkala vecí obdobných ako je rozhodovanie súdu v tomto prípade a rozhodnutie 4Cdo/199/2015, týkajúce skoršieho uplatnenia nároku na náhradu škody voči exekútorovi a až následne nároku na náhradu škody za nezákonný úradný postup voči štátu, nemožno v tomto prípade použiť, a to s poukazom na skutočnosti obsiahnuté v bode 28. a 29. rozsudku.

1.12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní plne úspešnému priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny a zamietnutia žaloby, alternatívne zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil odvolacími dôvodmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. K nesprávnemu úradnému postupu a príčinnej súvislosti uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom povereného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka v exekučnom konaní vedenom pod EX 553/1997 spočívajúcom v neodovzdaní finančných prostriedkov získaných predajom spoluvlastníckeho podielu povinného, ani exekučného spisu, v nevedení zložených finančných prostriedkov na osobitnom účte súdneho exekútora, ako aj ich spotrebovaní na nezistené účely, dôsledkom čoho bolo, že náhradný exekútor JUDr. Jozef Kapronczai nemohol vykonať nový rozvrh a aspoň čiastočne uspokojiť pohľadávku žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto smere súdom prvej inštancie považuje za zmätočné, vnútorne rozporné a nepreskúmateľné. Za nesprávne považuje tvrdenia súdu prvej inštancie obsiahnuté v bodoch 22. a 23. odôvodnenia. Ak súd konštatuje, že exekučné konanie nie je právoplatne skončené, rozvrhové konanie sa neuskutočnilo, exekútor musí v exekučnom konaní postupovať ďalej podľa § 154 a nasl. Exekučného poriadku, potom je tvrdenie súdu o existencii základu nároku zjavne nesprávne a nepreskúmateľné, odporujúce skutočnosti, že o nároku žalobcu na vyplatenie finančných prostriedkov z výťažku dražby bude ešte rozhodované. Rovnako nepreskúmateľné je aj odôvodnenie rozsudku v otázke posúdenia, či medzi súdom ustáleným úradným postupom a škodou v podobe finančných prostriedkov, ktoré mohli byť/mali byť žalobcovi vyplatené výlučne na podklade schváleného rozvrhu výťažku z dražby, existuje príčinná súvislosť. Príčinná súvislosť je jedným z prvkov zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda, aby nesprávny úradný postup bol príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii. Príčinou škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom žalobcu a konkrétnym konaním škodcu, príp. inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná) sa zisťuje príčinná súvislosť. Poukázal na

rozhodnutie NS SR z 31. 01. 2012 sp. zn. 6MCdo 11/2010, 6Cdo 103/2007, 3Cdo 32/2007 publikované pod R 28/2008, ako aj rozhodnutie NS ČR zo dňa 26. 04. 2007 sp. zn. 25Cdo 915/2005).

2.2. Je potrebné dospieť k záveru, že kým v exekučnom konaní nedošlo k vydaniu rozvrhu výťažku z dražby, ktorý by bol schválený exekučným súdom, samotné pochybenie súdneho exekútora vznik škody na strane žalobcu nespôsobilo, keďže žiadny exekútor nemal doposiaľ žalobcovi povinnosť výplaty, a contrario, aj keby žalobcom konkretizované pochybenie súdneho exekútora nenastali a zároveň by absentovalo právoplatné rozhodnutie o rozvrhu výťažku z dražby schválené súdom, žalobcov majetkový stav by sa nezmenil. V konečnom dôsledku sám súd prvej inštancie konštatoval, že v exekučnom konaní bude ďalej postupované podľa § 154 a nasl. Exekučného poriadku. Bude potrebné, aby súdny exekútor rozvrhol výťažok z dražby v súlade s Exekučným poriadkom, a to bez ohľadu na zistený fakt o reálnej neexistencii finančných prostriedkov. Ak teda súd prvej inštancie konštatoval príčinnú súvislosť medzi žalobcom konkretizovanými pochybeniami súdneho exekútora a vznikom škody, za súčasného zistenia o neukončení exekučného konania, neexistencii rozhodnutia o rozvrhu výťažku z dražby a konštatovania potreby ďalšieho postupu v exekučnom konaní v súlade s § 154 a nasl. Exekučného poriadku, dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

2.3. Nesprávny úradný postup je teda konanie, ktoré vecne a účelovo súvisí s výkonom štátnej moci a smeruje k splneniu úloh a cieľov štátneho orgánu. V momente, keď konajúca osoba pri výkone právomoci pácha trestný čin alebo sleduje svoje vlastné záujmy, účel samotného výkonu štátnej moci je zmarený konajúcou osobou. Exces teda predstavuje úplné vybočenie konajúcej osoby z rámca zákonom stanovených povinností ako dôsledok snahy o uspokojení vlastných záujmov a potrieb. Zdôrazňuje tú skutočnosť, že štát zodpovedá výlučne za škodu, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom pri výkone štátnej moci súdnym exekútorom. Súdny exekútor namietaným postupom v predmetnom konaní nekonal ako orgán verejnej moci a ani v rámci činnosti štátneho orgánu, ale konal „na vlastnú päsť“ a sledoval výlučne vlastné záujmy. Preto nemôže zodpovedať za akékoľvek konania, resp. opomenutia orgánu verejnej moci, ale len za tie nesprávne úradné postupy, ktoré vyplývajú z jeho činnosti spojenej s výkonom právomoci súdneho exekútora ako štátneho orgánu. Vzhľadom na uvedené, je potrebné konanie súdneho exekútora - ponechanie si prostriedkov, ktoré mal vydať žalobcovi, na vlastné účely a potreby, považovať za exces. Na podporu argumentácie ohľadom nevyhnutnosti rozlišovania medzi nesprávnym úradným postupom a excesom poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 zo dňa 29. 11. 2016. Za exces je teda potrebné považovať aj trestný čin konajúcej osoby. Z uvedeného možno prijať záver, že neoprávnené nakladanie so zdrojmi získanými pri výkone právomoci štátneho orgánu je excesom konajúcej osoby (v predmetnej veci súdneho exekútora, a nie nesprávnym úradným postupom, za ktorý zodpovedá štát). Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru o použití výťažku z dražby exekútorom pre vlastné potreby, toto konanie bolo potrebné považovať za exces, za ktorý žalovaný nenesie v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť, nakoľko tu nešlo o nesprávny úradný postup v zmysle uvedeného.

2.4. Žalobca v konaní požadoval priznanie nároku na náhradu majetkovej škody, ktorá mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci. V priebehu konania opakovane formuloval námietku, že akýkoľvek záver o existencii vzniku škody v tomto prípade bráni existencia pohľadávky žalobcu priamo voči súdnemu exekútorovi, buď titulom bezdôvodného obohatenia súdneho exekútora, alebo z iného titulu. V tomto smere však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zmysle ust. § 220 CSP neodôvodňoval a ani viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu ho nezbavuje povinnosti rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. V konaní poukazoval na viaceré rozhodnutia NS SR, k čomu sa súd prvej inštancie obmedzil iba na konštatovanie v bode 33. rozsudku, kde uviedol, že uvedená judikatúra sa na vec nevzťahuje.

2.5. Zastáva názor, že nárok na náhradu škody môže byť v súdnom konaní úspešne uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z. z. voči štátu len v prípade, ak nie je možné dosiahnuť uspokojenie pohľadávky z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Tento názor podporuje rozsiahla rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít SR, ako aj ČR - judikatúra NS SR 4Cdo 199/2005, ÚS SR II. ÚS 165/2012, NS ČR 25Cdo 145/2002 a najaktuálnejšie rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 a 6Cdo 9/2016. V zmysle tejto judikatúry nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody (keďže nevyhnutnosť bezdôvodného obohatenia je škodou). S poukazom na uvedené i naďalej teda spochybňuje existenciu škody ako jedného z esenciálnych predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

2.6. Vyhlásenie konkurzu v danom konaní na majetok pôvodného súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka nemá vplyv na právnu relevanciu prezentovanej argumentácie, nakoľko po ustálení nevykonalnosti pohľadávky žalobcu voči tretej osobe je možné hovoriť o škode a ustáliť výšku jej náhrady. V súvislosti s prebiehajúcim konkurzom je potrebné zdôrazniť, že tento prebieha od 15. 11. 2018, pričom doposiaľ nebolo zastavené na základe ust. § 20 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. zákona o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ergo pre nedostatok majetku úpadcu. Až na základe uvedeného je možné odôvodnene predpokladať, že súdny exekútor nie je nemajetný a v rámci konkurzného konania príde k speňaženiu jeho majetku a k uspokojeniu veriteľov. Preto bol unáhlený názor súdu, že pohľadávka žalobcu je nevymáhateľnou. Žalobca neuskutočnil žiadne právne kroky pre uplatnenie si práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zjavne postupoval v rozpore so zásadou vigilandibus iura scripta sunt (každý nech si stráži svoje právo) a sám svojím nekonaním zaviniť bezúspešnosť domáhania sa vydania bezdôvodného obohatenia od subjektu, ktorý sa na jeho úkor obohatil, konkrétne tým, že si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnil riadne a včas.

2.7. Opätovne poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 199/2005 zo dňa 31. 05. 2006, v ktorom súd uviedol: „Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia.“ V prejednávanej veci to potom znamená, že kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb., a to existencie samotnej škody.

2.8. Ak súd prvej inštancie ustálil konkrétnu výšku škody na strane žalobcu, potom celkom jednoznačne nahradil právomoc exekučného súdu a sám rozhodol o výške rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, ktorý mal v príslušnom exekučnom konaní pripadnúť žalobcovi. Takýto postup a rozhodnutie o výške škody žalovaný namieta a považuje ho za nesprávne právne posúdenie a naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

2.9. V konaní namietať aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to s poukazom na skutočnosť, že pohľadávka bola vymáhaná v exekučnom konaní, v ktorom patrila Slovenskej sporiteľni, a. s. Uvedená námietka nenašla odraz v napadnutom rozsudku a v jeho odôvodnení. Ku dňu prvého postúpenia pohľadávky na Slovenskú konsolidačnú, a. s. neexistovala pohľadávka v rozsahu sumy dosiahnutej predajom nehnuteľností. Vymožením predmetnej sumy v exekúcii sa táto zarátala na vymáhaný nárok ako plnenie dlžníka a nie je možné ju vymáhať od povinného znovu. V tomto rozsahu teda došlo k zániku pohľadávky oprávneného voči povinnému vymáhanej v exekučnom konaní sp. zn. EX 553/97, a to jej splnením. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že táto suma nebola poukázaná vtedajšiemu oprávnenému. Ani tento, ani žiaden právny nástupca už nemôže v tomto rozsahu požadovať plnenie od povinného. Ak teda neskôr pôvodný oprávnený postúpil pohľadávku proti povinnému na spoločnosť Slovenská konsolidačná, a. s., nemohlo týmto úkonom dôjsť k účinnému postúpeniu aj tej časti pohľadávky, ktorá už plnením povinného zanikla (resp. na ktorú sa vzťahovalo schválenie príklepu z dražby). Totožné potom platí aj v možnosti, resp. v nemožnosti ďalšieho postúpenia pohľadávky na žalobcu dňa 23. 01. 2004. Nárok na náhradu spôsobenej škody potom nepatrí tomu, na koho bola neskôr postúpená pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní (resp. jej zvyšná a nevykonalná časť), ale tomu, komu mala byť škoda skutočne spôsobená (§ 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z.). Zároveň neskoršie postúpenie pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní nemá za následok súčasné postúpenie nároku na náhradu škody, ktorá už bola (mala byť) v exekučnom konaní spôsobená postupcovi ako pôvodnému oprávnenému. Otázkou aktívnej vecnej legitímácie spojenou s otázkou vzniku škody, resp. s jej výškou, ak by aj bolo vôbec v danej veci možné uvažovať o škode na strane žalobcu, potom bolo potrebné vyviesť sa aj s otázkou, aká škoda mohla žalobcovi vzniknúť a či by táto nemala zodpovedať nanajvýš odkúpenej hodnote pohľadávky. Súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď sa vôbec nezaoberal argumentáciou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a v tejto časti vec nesprávne právne posúdil.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

3.1. Pokiaľ žalovaný spochybňuje naplnenie podmienky nesprávneho úradného postupu novým skutkovým tvrdením, že konanie súdneho exekútora vykazuje znaky excesu, má za to, že ide o nové skutkové tvrdenia, ktoré majú charakter tzv. novôt v zmysle ust. § 366 CSP a na tieto by odvolací súd nemal prihliadnuť. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora charakterizoval porušením jeho zákonnej povinnosti odovzdať všetky vymožené finančné prostriedky do rúk nového súdneho exekútora, a nie v tom, akým spôsobom súdny exekútor nakladal s týmito prostriedkami v priebehu trvania exekúcie. Samotná skutočnosť, že nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci môže naplniť aj skutkovú podstatu nejakého trestného činu, nie je zákonným liberačným dôvodom, ktorý by vylučoval vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorá zodpovednosť je podľa zákona č. 514/2013 Z. z. definovaná ako objektívna.

3.2. Pokiaľ žalovaný na podporu svojich tvrdení poukazyval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo 2699/2010, uviedol, že v konaní vedenom na NS SR pod sp. zn. 6Cdo 27/2016 sa riešil nárok osoby zložiteľa, ktorý vložil vlastné finančné prostriedky do notárskej úschovy, z ktorej notár tieto vydal neoprávnenému subjektu. Najvyšší súd síce uznesením zrušil napadnutý rozsudok KS v Košiciach, ale nie z dôvodu, že by štát neniesol zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom notára majúcim znaky excesu, ale z dôvodu, že mal iný názor na kolíziu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý mal zložiteľ ako vlastník finančných prostriedkov proti subjektu, ktorý sa bezprávne zmocnil jeho finančnej hotovosti a nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom notára. Krajský súd v Košiciach však opätovne v danej veci rozhodol rozsudkom pod sp. zn. 1Co/67/2017 zo dňa 09. 05. 2018, v ktorom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie priznávajúci zložiteľovi peňazí nárok na náhradu škody voči žalovanej.

3.3. Pokiaľ ide o uznesenie NS ČR pod sp. zn. 28Cdo 2699/2010, v danej veci išlo o prípad, keď si poškodený subjekt uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej lúpežným prepadnutím, ktorého sa zúčastnili aj dvaja príslušníci Policajného zboru. Išlo o diametrálnu odlišnú skutkovú právnu situáciu ako v danej veci.

V prejednávanej veci však súdny exekútor JUDr. Vančík porušil svoju zákonnú povinnosť odovzdať vymožené finančné prostriedky novému súdnemu exekútorovi, a teda je nepochybné, že k vzniku škody na jeho strane došlo nesprávnym úradným postupom v súvislosti s výkonom verejnej moci.

3.4. Pokiaľ ide o preukázanie druhého predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu, a to vzniku škody, zdôraznil, že zákonná povinnosť súdneho exekútora uspokojiť jeho pohľadávku ako oprávneného z finančných prostriedkov vymožených v dotknutom exekučnom konaní existovala od začiatku exekučného konania a je vyjadrením základného účelu exekúcie ako núteného výkonu súdnych rozhodnutí. Právne významnou pre posúdenie vznik škody v merite prejednávanej veci je tak výlučne skutočnosť, že pôvodný exekútor ako orgán verejnej moci nepoukázal novému súdnemu exekútorovi finančné prostriedky vymožené v exekúcii a nový súdny exekútor tak objektívne nemôže splniť zákonom stanovenú povinnosť uspokojiť vymáhanú pohľadávku žalobcu, v dôsledku čoho mu vznikla preukázateľne škoda. Odhliadnuc od uvedeného, upozornil, že dotknuté exekučné konanie bolo na základe zák. č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní k 01. 01. 2020 zastavené. Žalovaný doteraz nekonkretizoval skutkové a právne okolnosti, z ktorých vyvodzuje existenciu jeho pohľadávky voči súdnemu exekútorovi titulom bezdôvodného obohatenia. Vzťah medzi súdnym exekútorom a oprávneným nie je súkromno-právnym vzťahom, ale súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom. Ide teda o právny vzťah vyplývajúci z noriem verejného práva. Pri uplatňovaní svojho nároku voči žalovanému vychádzal z právnej úpravy platnej v čase uplatnenia nároku a z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z. sú dva samostatné nároky, ktoré sa vzájomne nevylučujú. Bolo teda na jeho voľnom rozhodnutí, či si bude uplatňovať náhradu škody od JUDr. Vančíka podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, alebo od štátu podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Tento svoj názor opiera o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, napr. uznesenie NS SR 3Cdo 75/2015 zo dňa 23. 03. 2016, ako aj vyslovený názor KS v Nitre rozsudkom zo dňa 16. 11. 2017 pod sp. zn. 8Co/673/2016, keď v dôsledku judikatúry najvyšších súdnych autorít pristúpil k prehodnoteniu svojho právneho názoru a zaujal názor, že rozhodovacia prax zastáva názor, že zodpovednosť súdneho

exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa vzájomne nevylučujú.

3.5. Nestotožnil sa s právnym názorom žalovaného ohľadne použitia ust. § 31 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 04. 2017, vzhľadom na prechodné ustanovenie (§ 243h ods. 1 EP) k úpravám účinným od 01. 04. 2017. Nové ustanovenie § 31 ods. 4 EP má hmotno-právny charakter a priamy dosah na práva a povinnosti fyzických a právnických osôb a toto ani pri absencii prechodného ustanovenia nie je možné aplikovať na nároky vzniknuté pred jeho účinnosťou. Nové ust. § 31 ods. 4 EP v znení účinnom od 01. 04. 2017 je podľa jeho názoru rozporné aj s článkom 46 ods. 3 Ústavy SR, nakoľko sa prostredníctvom tohto ustanovenia štát snaží zbaviť svojho subjektívneho záväzku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci a jeho prenesením na konkrétnu fyzickú osobu, ktorá funkciu orgánu verejnej moci zastáva. Zo žiadneho iného právneho predpisu nevyplýva priama zodpovednosť konkrétneho úradníka, sudcu, súdneho úradníka, prokurátora, či vyšetrovateľa voči poškodenému za škodu spôsobenú v postavení orgánu verejnej moci a za škodu vždy v týchto prípadoch zodpovedá primárne štát podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR a podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. ktorý má následne právo regresu vo vzťahu ku konkrétnej osobe.

3.6. Pokiaľ sa žalovaný bráni tvrdením, že svojim nekonaním si zavinil bezúspešnosť domáhania sa vydania bezdôvodného obohatenia od súdneho exekútora, keď si voči nemu neuplatnil nárok riadne a včas, uviedol, že žalovaný nekonkretizoval skutkové právne okolnosti, z ktorých vyvodzuje existenciu pohľadávky žalobcu voči súdnemu exekútorovi z titulu bezdôvodného obohatenia. Zároveň poukázal na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 75/2015 z 23. 03. 2016 publikované pod R21/2016, NS SR sp. zn. 3Cdo 129/2015 z 22. 06. 2016). Nemal povinnosť uplatňovať si nárok na náhradu škody podľa § 33 ods. 1 EP voči súdnemu exekútorovi, preto žalovaný nemôže úspešne namietat nesplnenie povinností na jeho strane, keď túto povinnosť nemal.

3.7. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní spochybňuje výšku spôsobenej škody na jeho strane tým, že súd prvej inštancie celkom jednoznačne nahradil právomoc exekučného súdu, považuje toto tvrdenie žalovaného za nesprávne, keď je zrejmé, že exekučné konanie s ohľadom na zastavenie dotknutej starej exekúcie na základe zák. č. 233/2019 Z. z. je zastavené a exekučný súd už rozhodnutie o schválení rozvrhu vydať nemôže. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody môže otázku výšky škody posúdiť a využiť procesný inštitút prejudiciality v zmysle ust. § 194 CSP. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že súd v konaní o náhrade škody nemôže ako predbežnú otázku posudzovať mieru (výšku) uspokojenia exekučne vymáhanej pohľadávky pri rozvrhu výťažku zo speňaženia majetku povinného, toto jeho tvrdenie nemá oporu v platnom právnom poriadku a neobstojí, pretože vychádzajúc z ust. § 194 CSP súdy v sporovom konaní nie sú oprávnené ako prejudiciálne otázky posudzovať taxatívne vymedzené otázky, o ktorých majú právomoc rozhodovať orgány určené v ust. § 193 CSP.

3.8. Pokiaľ žalovaný zavrhuje svoje odvolanie námietkou absencie jeho aktívnej vecnej legitímácie, zo strany žalovaného ide v rozsahu, v akom je tento obranný argument uvedený v odvolaní, o nové skutkové tvrdenia, ktoré majú charakter tzv. novôt v zmysle ust. § 366 CSP a sú nesprávne. Žalovaný neuvádza žiadne zákonné ustanovenie, z ktorého vyvodzuje svoje tvrdenia. Novému obrannému tvrdeniu žalovaného chýba aj elementárna logika, pretože v rozsahu (29. 09. 2005 a 18. 01. 2010) sa uspokojovala prihlásená úverová pohľadávka žalobcu vyplývajúca z exekučného titulu, ak by bolo tvrdenie „o zániku pohľadávky splnením“ správne, nemohol by súdny exekútor pohľadávku žalobcu vôbec zahrnúť do rozvrhu výťažku. Žalovaný ďalej tvrdí, že nevyplatením vymoženej sumy zo strany pôvodného súdneho exekútora pôvodnému oprávnenému vzniká kvalitatívne nový vzťah, a to medzi súdnym exekútorom a oprávneným, odlišný od právneho vzťahu medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom. Toto tvrdenie je v príkrom rozpore s iným obranným tvrdením žalovaného, a síce, že škoda ešte nevznikla, pretože v exekučnom konaní nebol súdom právoplatne schválený rozvrh výťažku a exekútor nemal povinnosť výplaty prostriedkov vo vzťahu k žalobcovi. Žalovaný opomína, že namietá nesprávny úradný postup, ktorý má základ v nesplnení zákonnej povinnosti pôvodného súdneho exekútora poukázať vymožené finančné prostriedky k rukám nového súdneho exekútora, a nie k rukám oprávneného. Vstupom do procesného postavenia oprávneného žalobca nespochybniteľne nadobudol aj právo na uspokojenie vymáhanej pohľadávky v zákonom stanovenom rozsahu z prostriedkov najvyššieho podania prijatého v rámci exekučnej dražby nehnuteľnosti povinného. Za situácie, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nespochybniteľne preukázané, že ak by si pôvodný súdny

exekútor splnil povinnosť a odovzdal finančné prostriedky novému súdnemu exekútorovi, bol by žalobca v rámci rozvrhu výťažku uspokojený minimálne v rozsahu žalovanej sumy, t. j. mal by legitímnu nádej na uspokojenie pohľadávky v žalovanom rozsahu, ktorej naplnenie zmaril výlučne nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, preto hodnotí obranu žalovaného (že žalobcovi mohla vzniknúť škoda maximálne vo výške odkúpenej ceny pohľadávky) za účelovú a nedôvodnú.

3.9. Záverom podotkol, že bol to štát, ktorý prostredníctvom ním určeného orgánu verejnej moci (súdneho exekútora) mal vymožené finančné prostriedky v držbe a bol to opäť štát, ktorý o držbu týchto finančných prostriedkov prišiel v dôsledku nesprávneho úradného postupu a zlyhania osoby vykonávajúcej funkciu orgánu verejnej moci. Preto je výlučne vecou štátu, aby prostredníctvom svojich orgánov verejnej moci opätovne získal dotknuté finančné prostriedky do svojej držby a pre prípad, že sa mu to nepodarí, čo je aj prípad prejednávanej veci, aby niesol objektívnu zodpovednosť za škodu, ktorú ním určený orgán verejnej moci účastníkom konania, v tomto prípade žalobcovi, spôsobil. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a navrhol ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. K jeho argumentácii k excesu súdneho exekútora považuje za potrebné uviesť, že sa nejedná o skutkovú, ale o právnu argumentáciu, pričom je úlohou súdu rozhodujúceho vo veci uskutočniť relevantné právne posúdenie a nejedná sa preto o novotu. Zdôrazňoval, že aj keby žalobcom konkretizované pochybenia súdneho exekútora nenastali a zároveň by absentovalo právoplatné rozhodnutie o rozvrhu výťažku o schválení dražby schválenej súdom, žalobcov majetkový stav by sa nezmenil. Pokiaľ žalobca argumentoval rozhodnutím KS v Košiciach, ktorý opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 09. 05. 2018 sp. zn. 1Co/67/2017, tento bol uznesením NS SR z 28. 05. 2020 sp. zn. 6Cdo 184/2018 opätovne zrušený z dôvodu svojvoľného nerešpektovania záväzného právneho názoru dovolacieho súdu o prednosti práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pred vznikom škody.

4.1. Pokiaľ žalobca spochybňoval vo svojom vyjadrení jeho argumentáciu o nepreukázaní vzniku škody, je potrebné uviesť, že od posledného rozhodnutia vo veci schválenia rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 18. 01. 2010 (30. 01. 2013) do účinnosti predmetnej právnej úpravy uplynulo 7 rokov, počas ktorých žalobca nepodnikol žiadne kroky smerujúce k získaniu peňažných prostriedkov, ktorých náhradu si od neho uplatňuje s výnimkou podania tejto žaloby. Navyše, po schválení rozvrhu výťažku by náhradník pôvodného exekútora mal povinnosť podľa § 16a ods. 5, 6 zákona č. 233/95 Z. z. uskutočniť vysporiadanie plnenia a vymožené prostriedky žalobcovi vyplatiť ako oprávnenému. Žalobca navyše nepreukázal, že k zastaveniu predmetnej exekúcie skutočne došlo, pričom je potrebné uviesť, že exekučné konanie sa končí právoplatnosťou uznesenia súdu o zamietnutí námietok alebo uznesenia súdu, ktorým sa námietky zamietli. Ak námietky neboli podané, exekučné konanie sa končí doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdom. Žalobca takýto dôkaz nepredložil, ani nenavrhol, preto nie je možné prijať pre toto konanie iný záver ako ten, že k ukončeniu predmetného exekučného konania nedošlo.

4.2. Opätovne poukázal na rozhodujúcu prax dovolacieho súdu, ktorá sa týka posúdenia konkurencie nárokov, pričom uvádza, že právo na náhradu škody možno uplatniť len vtedy, ak sa dotknutá osoba nemôže úspešne domôcť práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe. Takýto názor zaujal NS SR v rozhodnutiach sp. zn. 8Cdo 88/2017, 6Cdo 9/2016, 6Cdo 27/2016, 4MCdo 3/2014, 7Cdo 16/2011 a 4Cdo 199/2005.

4.3. Pokiaľ žalobca poukazuje na ust. § 194 CSP, na podklade ktorého mohol súd prvej inštancie urobiť záver o tom, v akom rozsahu by bola pohľadávka žalobcu v exekučnom konaní uspokojená, je potrebné uviesť, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie podľa § 194 CSP vo veci postupoval, a teda ho naň aplikoval. Napriek tomu, nesúhlasí s prezentovaným názorom žalobcu a zotrváva na tom, že bez rozvrhu výťažku schváleného exekučným súdom v žiadnom prípade nie je možné ustáliť sumu finančných prostriedkov, ktorá mala byť z rozvrhu výťažku uhradená žalobcovi za účelom uspokojenia jeho pohľadávky voči povinnému. Zotrval na odvolacej námietke, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to s poukazom na skutočnosť, že pohľadávka, ktorá bola vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní, patrila Slovenskej sporiteľni, a. s. Zároveň jasne, zrozumiteľne a logicky vysvetlil, že splnením dlhu povinným (cestou exekučného konania) došlo k zániku tejto pohľadávky, resp. jej uspokojenia sa

oprávnený od povinného ďalej domáhať nemohol. Tvrdí, že žalobcovi škoda nevznikla, keďže nebolo rozhodnuté o tom, že by mu mal súdny exekútor vyplatiť peňažné prostriedky v konkrétnej výške. Ak by takéto rozhodnutie existovalo, ich vyplatenia sa mal žalobca domáhať u exekútora (resp. od náhradníka) a až v prípade nevyožiteľnosti tohto plnenia od exekútora, nezapríčinenej žalobcom, by nastúpila zodpovednosť žalovaného. Zotrváva na názore, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil otázku nesprávneho úradného postupu, v dôsledku ktorého malo dôjsť k vzniku žalobcom tvrdenej škody, vznik škody na strane žalobcu a jej výšku ako otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, vnútorne rozporné a zmätočné, a preto rozsudok trpí vadami, ktoré predstavujú naplnenie odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávneným subjektom proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP) a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

6. Predmetom konania je nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 13.213,16 eura s príslušenstvom. Žalobca sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok stal účastníkom exekučného konania vedeného na OS Nové Zámky pod sp. zn. Er 1820/1997 proti povinnému E. Y. o vymoženie 249.211,28 eura. Pôvodne bol poverený vedením exekúcie JUDr. Emil Vančík, ktorý viedol exekučné konanie pod EX 553/97 a v súčasnosti je vedený súdnym exekútorom - náhradníkom JUDr. Jozefom Kapronczaiom so sídlom Exekútorského úradu v Galante, Švermova 273. V rámci exekučného konania sa mala uskutočniť dražba spoluvlastníckeho podielu E. Y. k nehnuteľnostiam, ktoré mal v podielovom spoluvlastníctve s ďalšími osobami, a to JUDr. Andreou Vitkovovou a JUDr. Žanetou Vargovou, ktoré uplatnili svoje zákonné predkupné právo a súdnemu exekútorovi JUDr. Emilovi Vančíkovi vyplatili hodnotu spoluvlastníckeho podielu povinného E. Y. vo výške 17.384,55 eura (523.727 Sk). Následne súdny exekútor JUDr. Vančík podal návrh na schválenie príklepu, ktorý príklep uzneseniami OS Nové Zámky zo dňa 07. 09. 1998 č. Er 1820/97-10 neschválil a následne ďalším uznesením zo dňa 30. 01. 2013 č. k. Er 1820/1997-271 OS Nové Zámky neschválil ďalší rozvrh výťažku, nakoľko zo strany súdneho exekútora JUDr. Vančíka došlo k viacerým procesným pochybeniam, ktoré bránili rozvrhu výťažku. Dňa 28. 01. 2013 bol súdnemu exekútorovi JUDr. Emilovi Vančíkovi pozastavený výkon súdneho exekútora a za náhradníka bola ustanovená najprv JUDr. Pavla Pelánková so sídlom Exekútorského úradu v Leviciach a následne bol dňa 26. 03. 2014 JUDr. Emil Vančík odvolaný z funkcie súdneho exekútora. Posledne ustanovený za súdneho exekútora bol JUDr. Jozef Kapronczai so sídlom Exekútorského úradu v Galante, ktorý oznámil súdu, že JUDr. Emil Vančík si svoju povinnosť v zmysle Exekučného poriadku nesplnil a ustanovenému náhradníkovi neodovzdal finančné prostriedky v rámci exekučného konania EX 553/97 a z tohto dôvodu naposledy ustanovený súdny exekútor JUDr. Kapronczai nemôže vykonať rozvrh výťažku a uspokojiť pohľadávku oprávneného.

7. Súd prvej inštancie svojím druhým rozhodnutím, viazaný uznesením KS v Nitre č. k. 9Co/319/2018-171 zo dňa 03. 10. 2019 a jeho právnym názorom, rozhodol vo veci tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi škodu vo výške 13.213,16 eura s 5%-ným úrokom z omeškania ročne od 13. 05. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

8. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8.1. V zmysle § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti v zmysle § 191 ods. 2 CSP, jeho rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom v zmysle § 391 ods. 2 CSP bol súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Odvolací súd nezistil žiadne vady v konaní, ktoré by sa týkalo procesných podmienok konania. Súd prvej inštancie dospel z hľadiska posúdenia žaloby k správne záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, dospel k správne skutkovým a právnym záverom, a preto je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolanie žalovaného bolo potrebné posúdiť ako nedôvodné.

10. Podstatou odvolania žalovaného, ktoré odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP spočívajú v námietkach, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávne skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, keď odmietol rešpektovať názory vyšších súdnych autorít v otázke prednosti práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pred nárokom na náhradu škody, resp. v potrebe preukázania bezúspešnosti domáhať sa takéhoto nároku, ako aj nedostatočnou argumentáciou o nedostatku namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzujú právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa § 2 odsek 1 Exekučného poriadku, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len exekučná činnosť).

13. Podľa § 33 odsek 1 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

14. Podľa § 3 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci: a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávne úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť (odsek 2).

15. Podľa § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 odsek 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

16. Odvolací súd sa už vo svojom predchádzajúcom uznesení zo dňa 03. 10. 2019 č. k. 9Co/319/2018-171 vyjadril k vzájomnému vzťahu zodpovednosti exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosti štátu podľa § 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Štátnu správu vykonávajú orgány štátnej správy v mene štátu, preto je samozrejmé, že zodpovednostným subjektom za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy je štát. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy je prípadom absolútnej objektívnej zodpovednosti za škodu, teda zodpovednosti za škodu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Pochybenie orgánu štátnej správy pri jeho činnosti môže mať za následok vydanie rozhodnutia, ktoré je v rozpore so zákonom alebo vadu konania predchádzajúceho vydaniu rozhodnutiu. S poukazom na uvedené je možné rozlišovať dva druhy zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone štátnej správy: a/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, b/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávne úradným postupom.

17. Za nesprávny úradný postup orgánu štátnej správy možno označiť prípad, ak konkrétny úradný postup má vadu, teda nie je v súlade s upravujúcou právnou úpravou. Možno teda povedať, že nesprávnym úradným postupom sa rozumie nezákonný úradný postup orgánu štátnej správy. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom verejno-právnej pôsobnosti orgánu štátnej správy.

Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami (rozsudok NS SR 4Cdo 60/2003).

18. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na nález Ústavného súdu SR, v ktorom sa zaoberal v postavení súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Vo svojom náleze sp. zn. PL.ÚS 49/03 uviedol, že právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci a z tohto dôvodu sa naň vzťahujú iné kritériá než právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnou moc). Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že právne postavenie práv a povinností a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v rozsahu stanovenom zákonom. Toto postavenie exekútora potvrdzuje aj v § 3 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z týchto ustanovení vyplýva, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikne ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom.

19. Žalovaný naďalej v podanom odvolaní, tak ako aj v priebehu celého konania, zotrváva na tom právnom názore, že nárok na náhradu škody môže byť úspešne uplatňovaný v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. voči štátu len v tom prípade, ak nie je možné dosiahnuť uspokojenie pohľadávky z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Tento svoj právny názor podporuje rozsiahlou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít SR a ČR - rozsudok NS SR 4Cdo 199/2005, rozsudok ÚS SR II.ÚS 165/2012, 1MCdo 8/2007, nález ÚS SR III. ÚS 361/2009 a aktuálnymi rozhodnutiami NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 a 6Cdo 9/2016, keď v zmysle tejto judikatúry vyplýva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné uplatniť pred nárokom a náhradou škody (keďže až nevyožiteľnosť bezdôvodného obohatenia je škodou).

20. Odvolaciemu súdu je známa rozdielna rozhodovacia činnosť, či už Ústavného súdu SR alebo Najvyššieho súdu SR, ku ktorej sa vyjadril aj v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení. Naďalej je toho názoru, že je potrebné prikloniť sa k záverom vyplývajúcim zo stanoviska Občiansko-právneho kolégia NS SR Cpj 37/78, ako aj z uznesenia NS SR 2Cdo 48/2010, 2Cdo 155/2011, kde súdy konštatovali, že zákon č. 514/2003 Z. z. nestanovuje za podmienku úspešného uplatňovania nároku na náhradu škody voči štátu zánik povinnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody voči exekútorovi a má za to, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát uhradil žalobcovi ako osobe, ktorá bola oprávnená v exekúcii škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej žalobca v podanej žalobe tvrdí, že mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní. Je potrebné vychádzať z charakteru objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, pri ktorej nie sú potrebné ďalšie skutočnosti, a teda nie je podstatné, či poškodený využil alebo nevyužil možnosť domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia. Opätovne odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR z 23. 03. 2016 sp. zn. 3Cdo 75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu podľa § 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti sa vzájomne nevylučujú. Na podporu uvedeného odvolací súd poukazuje na ďalšie uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 85/2015, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 8/2016 pod R 74/2016. Potrebné je poukázať aj na rozhodnutie NS ČR pod sp. zn. 30Cdo 2135/2013 zo dňa 18. 12. 2013, v zmysle ktorého vyplynul záver, že povinnosť náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora má (tiež) štát, a to

bez ohľadu na to, či poškodený uplatňuje rovnaký nárok voči exekútorovi, alebo nie. S rovnakým právnym posúdením zodpovednosti žalovaného sa zaoberal aj NS SR v uznesení zo dňa 14. 06. 2017 pod sp. zn. 8Cdo 73/2017. V dôvodoch tohto rozhodnutia najvyšší súd, ktorý odmietol dovolanie žalovanej, uviedol, že pokiaľ žalovaná (Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR) nesúhlasila s tvrdením, že nie je pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. potrebné uplatnenie bezdôvodného obohatenia ako základná podmienka existencie škody, ide len o jej polemiku s právnym posúdením veci súdom.

21. K namietanému nesprávnemu úradnému postupu, škode a príčinnej súvislosti žalovaného v podanom odvolaní odvolací súd udáva nasledovné:

21.1. Za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Rozumie sa ním faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť orgánu, pričom nesprávny úradný postup sa nevzťahuje na faktickú, meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu alebo iného orgánu. Ustanovenie zodpovednostného zákona (zákon č. 514/2003 Z. z.) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

21.2. V prejednávanej veci je nesporné, že v exekučnom konaní vedenom na OS Nové Zámky pod Er 1820/1997 (EX 553/97), ktoré exekučné konanie bolo začaté dňa 12. 06. 1997 na základe pôvodného oprávneného (Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava), keď žalobca vstúpil do konania postúpením pohľadávky z pôvodného veriteľa, bola proti povinnému E. vedená exekúcia, a to udelením príklepu dňa 27. 03. 1998 za najvyššie podanie v sume 523.727 Sk, pričom rozvrh výťažku pre procesné pochybenie exekútora nebol súdom schválený. V konaní nebolo sporné, že pôvodný súdny exekútor po tom, ako mu bol dňa 28. 01. 2013 pozastavený výkon funkcie súdneho exekútora a následne dňa 26. 03. 2014 bol odvolaný z funkcie súdneho exekútora, sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď finančné prostriedky získané predajom spoluvlastníckeho podielu povinného spolu s exekučným spisom neodovzdal ustanovenému náhradníkovi, a to ani prvej náhradníčke JUDr. Pavle Pelánkovéj, ani ďalšiemu ustanovenému náhradníkovi JUDr. Jozefovi Kapronczaiovi. Zo správy JUDr. Kapronczaia bolo zistené, že v čase preberania exekučnej agendy sa na bankových účtoch JUDr. Emila Vančika nenachádzali finančné prostriedky vymožené v predmetnom exekučnom konaní a pôvodný exekútor ani nevyúčtoval dané exekučné konanie. Z uvedeného je nesporné, že JUDr. Vančík sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď v rozpore s § 16 a nasl. Exekučného poriadku nevykonal vyúčtovanie daného exekučného konania.

21.3. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, to znamená, ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by škoda. V dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktorý nevykonal vyúčtovanie daného exekučného konania a po zániku jeho funkcie exekútora neodovzdal výťažok dražby svojmu náhradníkovi na ďalší postup, spôsobil žalobcovi ako oprávnenému škodu, a to v rozsahu, v akom by v prípade dodržania zákonného postupu bol v rozsahu výťažku uspokojený. Keďže náhradník pôvodného súdneho exekútora nedisponuje finančnou čiastkou, ktorá bola získaná z výťažku predaja spoluvlastníckeho podielu v dražbe, nedisponuje teda čiastkou, ktorou by mohol uspokojiť vymáhanú pohľadávku žalobcu, vznikla žalobcovi škoda, ktorú si v konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekútora aj dôvodne uplatňuje (obdobný právny názor zaujal aj KS v Nitre v rozsudku zo dňa 16. 12. 2020 č. k. 25Co/226/2019).

22. Žalovaný sa v odvolacom konaní bránil tým, že súdny exekútor namietaným postupom nekonal ako orgán verejnej moci, ani v rámci činnosti štátneho orgánu, ale konal „na vlastnú päsť“ a sledoval výlučne vlastné záujmy. Vzhľadom na uvedené je potrebné konanie súdneho exekútora - ponechanie si prostriedkov, ktoré mal vydať žalobcovi, na vlastné účely a potreby - považovať za exces, a preto nemôže zodpovedať za jeho konanie. Odvolací súd s týmto názorom žalovaného nesúhlasí.

22.1. V tejto súvislosti je potrebné sa stotožniť so žalobcom, že námietka žalovaného, že konanie súdneho exekútora vykazuje znaky tzv. excesu, pričom poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 27/2016 a NS ČR pod sp. zn. 28Cdo 2699/2010, predstavuje novoty v zmysle § 366 CSP. K posudzovaniu dôvodnosti tejto námietky preto nemožno prihliadnuť, vzhľadom k neprípustnosti uplatnených nových tvrdených skutočností a dôkazom, ktoré sú s tým spojené. Uvedené tvrdené skutočnosti a dôkazy žalovaný neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto ich v zásade nemožno uplatniť pred odvolacím súdom (okrem výnimiek v zmysle § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu súdu prvej inštancie len v prípade, ak dané námietky už boli predmetom posudzovania zo strany súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd. Jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované (rozsudok KS v Trenčíne zo dňa 28. 06. 2017 6Co 92/2017).

22.2. Napriek uvedenému, keď žalovaný odmieta zodpovednosť orgánu verejnej moci za nesprávny úradný postup, ktorý považuje za exces exekútora z jeho úradnej činnosti, nie je možné prisvedčiť názoru žalovaného, že za takýto exces nezodpovedá. V danom konaní nebola splnená exekútorom povinnosť vyplatiť oprávnenej osobe vymoženú čiastku, resp. finančné prostriedky z vydraženého podielu nevyúčtoval, ani ich nevedol na oddelenom účte a tieto si ponechal pre svoju potrebu, takýto postup je v rozpore s Exekučným poriadkom, ide o nesprávny úradný postup a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov sa tak stalo. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie a nie je možné sa jej zbaviť.

23. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu.

23.1. Z pripojeného exekučného spisu vedeného na OS Nové Zámky 10Er/1820/97 vyplynulo, že oprávneným bola pôvodne Slovenská sporiteľňa, a. s. proti povinnému E., ktorá sa domáhala vydania poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - platobného rozkazu 4Rob 623/96 zo dňa 21. 08. 1996, vydaného Krajským súdom v Bratislave. Exekučný titulom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 06. 12. 1996. Dňa 12. 08. 1997 bolo vydané Poverenie č. 5100 * 001261 v prospech oprávneného Slovenská sporiteľňa, a. s. voči povinnému E. Y., L. 8, O. na vymoženie sumy 7.507.739 Sk s príslušenstvom pre súdneho exekútora JUDr. Emila Vančíka. V exekučnom spise sa nachádza zmluva o postúpení pohľadávky po začatí exekúcie, ktorá je predmetom tohto sporu, ktorú postúpil postupca (Slovenská sporiteľňa, a. s.) postupníkovi (Slovenskej konsolidačnej, a. s., Cintorínska 21, Bratislava) a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30. 11. 2000, spísanej notárkou JUDr. Tatianou Schweighoferovou N 529/00, NZ 516/00. Následne dňa 23. 01. 2004 Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava ako postupca postúpil svoju pohľadávku proti postupníkovi Majetkový Holding, a. s., Prievozská 2/A, Bratislava, IČO: 35 823 364 (žalobcovi) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok spísanej vo forme notárskej zápisnice N 26/2004, NZ 57/04/2004 notárkou JUDr. Jarmilou Kováčovou. V uznesení OS Nové Zámky zo dňa 31. 03. 2006 Er 1820/98-198, kde súd rozhodoval o neschválení výťažku, konštatoval tieto skutočnosti a uviedol, že v dôsledku týchto právnych úkonov sa oprávneným stal Majetkový Holding, a. s., Prievozská 2/A, Bratislava. Keďže prechod práv a povinností nastal po začatí exekučného konania a išlo o singulárnu sukcesiu, došlo tým k prechodu práv a povinností na nového nositeľa, a to žalobcu, ktorý sa stal oprávneným na základe zmlúv o postúpení pohľadávok. Z exekučného spisu nesporne vyplynulo, že tento prechod práv a povinností bol oznámený súdnemu exekútorovi, čím žalobca nadobudol hmotno-právnu legitímáciu na ďalšie vedenie exekúcie. Jeho vstup do konania bol preukázaný zmluvami o postúpení pohľadávok a oprávnenosť žalobcu stať sa oprávneným v exekučnom konaní a aktívne legitimovaným účastníkom aj v tomto konaní, nebolo v priebehu celého konania spochybňované. Žalovaný túto skutočnosť začal spochybňovať až v odvolacom konaní. Žalobca, ktorý bol teda hmotno-právne legitimovaný v exekučnom konaní na vedenie exekúcie, je preto aktívne legitimovanou osobou aj na podanie žaloby o náhradu škody voči štátu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom exekútora v exekučnej veci vedenej na OS Nové Zámky pod č. Er 1820/1997. Argumenty žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu považoval odvolací súd za absolútne nedôvodné, majúce aj charakter novôt v zmysle § 366 CSP.

24. Napokon, žalovaný namietal i ustálenie výšky škody súdom prvej inštancie.

Odvolačný súd k tejto odvolacej námietke poukazuje na bod 31. rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie podrobne uviedol, ako ustálil výšku škody, keď poukázal na zápisnicu o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností zo dňa 18. 01. 2010, keď rozdeľovaná podstata predstavovala celkovo sumu 18.575 eur, z čoho suma vo výške 17.384 eur predstavovala výťažok získaný uplatnením predkupného práva podielových spoluvlastníkov a suma 1.191,24 eura predstavovala úrok. Po odpočítaní odmeny exekútora 3.715,16 eura, DPH z odmeny 705,88 eura a hotových výdavkov 941,59 eura by tak z rozdeľovacej podstaty oprávnenému mala byť vyplatená suma 13.213,16 eura. Odvolačný súd v zhode s názorom žalobcu bol toho názoru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky náhrady škody mohol ako predbežnú otázku posúdiť túto výšku uspokojenia vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní, pričom výšku škody súd prvej inštancie v bode 31. svojho rozsudku dostatočne odôvodnil a je zrejmé, ako sa k priznanej sume - škode dopracoval. Samotná odvolacia námietka žalovaného v tomto smere neobsahuje žiadne nové skutkové tvrdenia, s ktorými by sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nevyporiadal, preto odvolačný súd aj túto námietku žalovaného považuje za nedôvodnú.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolačný súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu vznikol proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).